

Tři vítězství, maže je jedna porážka.

Noc je jasná a chladná, měsíc ustupuje, ale stále září dost silně: krystalky sněhu odrážejí jeho svit a jsou jako svíčky. Svíčky pro mě a mé muže. Plošina bílá jak smrt, ohrazená strmými horami, uprostřed ní propast jako pekelná tlama, na jejím dně Beliarovy stvůry. Skřeti.

Moji muži se skrývají v trnitých křoviscích a za balvany. Jsou připraveni zemřít za svobodný Nordmar. Není nás mnoho, ale dost k vyplašení goblinů, kteří tábořili kolem propasti. Nechtěl jsem nic riskovat – přikázal jsem tichou smrt pro ty mrzké tvory. Nechci vzbudit pozornost skřetích – přikládáme do gobliních ohňů, aby kouř stále stoupal.

Začneme brzy.

Už při mém prvním vítězství stálo pokoření bližního. Kalan, starý kovář svolal celý Klan Ohně do náčelníkovy srubu. Očekával jsem, že tam naleznu naše válečníky a Kertha opojené vítězstvím z osvobození kláštera obléhaného skřety. Vládlo však ticho, jen v krbu praskal oheň a číše na velkém stole byly plné. Zraky všech stočeny na bezejmenného cizince z jihu s rohatou helmou na hlavě a obrovitou sekerou na zádech. Ani mistrů mágů si nikdo nevšímal.

„Měli bychom začít,“ pravil ten cizinec Kalanovi. „Náš plán nepočítá s tím, že necháme skřety čekat!“

„Nemůžeme – chápejte,“ odvětil kovář. „Potřebujeme si nejdřív zvolit.“

„Dobře, ale volte rychle. Ani já nemohu příliš čekat. I Myrtana čeká na svobodu. Půjdu ven, abych vám nepřekážel.“

Když odezněly jižanovy kroky, prolomil jako první ticho Leif, můj sok v lásce: „Co se děje? Proč k nám nepromlouvá Kerth? A co ten *jižan*?“ Stejně otázky jsem měl na srdci i já.

Kalan zachraptěl: „Nesvolal jsem celý klan bezdůvodně,“ a sklonil hlavu.

„To ne!“ zašeptali tiše někteří muži, některé ženy vzlykly. Kaelin však vše utnul, když promluvil již silnějším hlasem: „Kerth a jižan připravili s mágy v klášteře plán na osvobození Nordmaru od skřetů. Jižan získal moc Předků; je to Ejnarova helma, kterou nosí na hlavě a Angirova sekera, kterou má na ramenou. Zabil Bílého smrtáka. Jedna sekera je lepší než šest nožů – to říkal Kerth. Proto jsme klášter obsadili téměř beze ztrát, jen – při bitvě se skřety náš náčelník utřil těžká zranění. Ani pomoc mágů ho už nedokázala zachránit. Nordmar bude osvobozen od skřetího útisku a Klan Ohně povede povstání – ale s jiným náčelníkem.“

Všichni mlčeli – věděli, že budeme volit nového náčelníka. Kalan se to bál vyslovit.

„Když nese moc Předků,“ řekl uvážlivě zbožný Frithjof, „ať je jižan náčelníkem.“

„Jižan neplánuje v Nordmaru zůstat. Jakmile zlomí moc skřetů zde, hodlá pokračovat v Myrtaně,“ odmítl Kalan jeho návrh.

„Já navrhuji Leea jako nového náčelníka!“ prohlásil hrdě Thorald, náš druhý kovář. Ozvalo se několik souhlasných hlasů – ne však Leeův.

„Nemohu tento závazek přijmout,“ řekl. „I já půjdu s jižanem do Myrtany, chci zúčtovat s králem Rhobarem.“

Znovu se rozhostilo ticho. Hledal jsem odhodlání v tvářích našich bojovníků – a tu jeden z nich vstal: Kaelin, lovec skřetů, už starší, avšak se stále mocným ohněm v hrudi, dmýchaným bezmeznou nenávistí ke skřetům.

„Jestli mě vy, členové klanu, uznáte vhodným, povedu naši válku za svobodu Nordmaru!“

Kalan přikývl a zeptal se: „Je někdo další, kdo se chce stát naším náčelníkem?“

A opět ticho. Do srubu se opřel vichr a přivál dovnitř sněhovou záclonu. Trámy zapraskaly

„Pokud nikdo...“

Povstal jsem a zvolal: „Já!“ Bylo to bláhové. Jak bych mohl být náčelníkem? Mladý a nezkušený válečník, který za sebou ještě neměl jedinou výpravu, který si jen představoval, jak se pod jeho vedením třístí nepřátelské voje. I mně plál v hrudi plamen, ale ne tak silný a živý spíše ctižádostí než nenávistí.

Kalan přikývl. „Někdo další?“ Oheň v krbu zapraskal. „Nikdo?“ Vítr znovu zadul. „Pak tedy musíme volit.“

Všichni válečníci i válečnice, lovci a kováři se po sobě navzájem podívali: jako by chtěli z tváří soukmenovců vyčíst, komu dají svůj hlas. Já se nesnažil vyčíst nic a proklínal se za svou pošetilou smělost.

„Kdo z vás,“ zeptal se Kalan ze svého místa vedle prázdného trůnu, „je pro Kaelina jako nového náčelníka?“

Kaelin sám pro sebe nehlasoval, za to Thorald zdvihl svou ruku pevně a Leif velmi hbitě. Potom se přidal Lee a já už věděl, že v tu chvíli i zbytek klanu. Proč jsem se jen hlásil? vyčítal jsem si. Zostudím se před Idou a Leifovi dám důvod se mi vysmívat. Ale ono se to nestalo! Rukou přibýlo jen pár!

„A kdo z vás je pro Viktora jako nového náčelníka?“

Neodvážil jsem se rozhlížet. Civěl jsem před sebe a uviděl Frithjofovu ruku, jak se zvedá, pak taky Sivertovu. Cítil jsem, že se zvedají i další. Stále mi to nedovolovalo rozhlédnout se kolem... bál jsem se, že neuvidím Idinu ruku. Pohlédl jsem jen na Kalana. I jeho paže byla zdvižena. Díval se na mě se vši vážností, koukl jsem do tváře Frithjofovi a Sivertovi: i jejich tváře zkameněly vážností, ale také... úctou. Byl jsem náhle někým jiným.

Já měl být v čele nového Nordmaru. Osvobozeného a ctižádostivého. A hrdého. Takovým jsem chtěl být náčelníkem a takový jsem chtěl, aby byl můj klan. Takový chtěl můj klan být. *Můj Klan Ohně.*

Nedaleko propasti jsme našli chatrč Vibalda, vyhoštěného alchymisty Vlčího klanu. Vyráběl v ní výbušné šípy – přesně to, co se mimořádně hodilo. Přenechal nám všechny, které měl – výměnou za záruku, že se pro něj najde opět místo v některém z klanů. Přijal jsem ho do Klanu Ohně.

Jeho výrobky jsou velmi nebezpečné – stačilo by, aby jedinému z mých válečníků nedopatřením vybuchl a celý náš plán by mohl selhat. Ještě, že mám kolem sebe jen staré a

zkušené válečníky. Mám tu Kalana, mám tu dokonce i Bogira, lovce-druida z Vlčího klanu, hledajícího svůj poslední lov. Všichni jsou tu staří a ostrílení, vyjma mě... a Leifa.

Mé druhé vítězství přišlo ještě téže noci. Poté, co jsem byl zvolen náčelníkem, přikázal jsem okamžitě vyslat orlice se zprávou pro ostatní klany – aby jejich zástupci dorazili do naší vesnice k poradě o osvobození Nordmaru. Pak jsem dal shromáždit celý klan u Innosovy sochy k službě za našeho padlého náčelníka: vedl ji mistr Altus z kláštera. A potom se konala hostina: za vítězství v bitvě, za Kertha a za mě, jeho nástupce.

Konečně Nordmařané ukázali, jak dobře dovedou pít a zapomenout na všechny útrapy. Vichr nesl náš radostný ryk z mého srubu mezi hory a oznamoval jim, že to opět budeme my, kdo jim bude vládnout. Všichni se radovali a zpívali – jen Jižan seděl v koutě.

Chtěl jsem v tom veselí přijít k Idě a konečně – teď jsem se již nemusel bát – ji požádat o věrnost: věrnost mně. Stále jsem po ní pátral zrakem, nemohl jsem ji najít, kromě toho bylo nutno hovořit s významnými členy klanu. Když pak jsem ji spatřil – seděla na klíně Leifovi a usmívala se na něj. Oheň v mé hrudi se rozpálil, prudce jsem sevřel ruku na opěradle svého trůnu, až jsem jej zlomil.

„Máš sílu,“ podotkl Lee a pohlédl mi do očí. „Ale měl by ses naučit ji ovládat.“

Ida našťastí slezla Leifovi z klína a odešla ze srubu – asi spát. Zase jsem mohl naslouchat Kalanovým radám. Teprve když jsem spatřil Leifa, jak se jde vymočit, přerušil jsem starého kováře:

„Děkuji vám, bratři, že mi pomáháte – ale nyní musím jít vykonat jistou potřebu. A k tomu vaši pomoc nepotřebuju.“

Muži kolem mě se zasmáli a já šel ven za Leifem. Chladná noc, vítr šlehal přes rty, ale krev v mých žilách tekla prudce a rozechřivala mne. Našel jsem Leifa za srubem, už si zapínal kalhoty. Viděl jsem úlek v jeho očích, když mi pohlédl do tváře.

„Co chceš?“ zeptal se.

„Ty to moc dobře víš.“

„Ji? Ji? Nikdy ji nedostaneš.“

„Ale víš, že ano. Náčelník si ženu vybírá. Přišel jsem ti to oznámit, abys to v klidu přijal.“

Chvilí mlčel. Všiml jsem si, že kalhoty ještě neměl pevně uvázané.

„Já se jí nevzdám.“

„Ale vzdáš,“ usmál jsem se a bez varování ho udeřil do obličeje, hlava se mu zvrátila vzad a obratle v krku kruply. Nečekal jsem a vsadil mu hned ránu do břicha, nemohl po ní popadnout dech. Pokusil se bránit, ale neměl sebemenší šanci – byl jsem o dost silnější. Dal jsem mu ještě jednu ránu do zubů, chtěl jsem jich pár vyrazit, pak ho chytil za krk a ponořil mu obličej do pomočeného sněhu. Bílé plátno se začalo zaplňovat také červenou barvou.

„A zapni si ten poklopec,“ zasmál jsem se. „S takovým prasetem měla Ida být!“

„Ba-ví tě... takhle ponižovat...?“ Leif se zakuckal.

„Ponižovat, pokořovat... ano. Miluju to. Nejdřív Kaelin, teď ty. Po tobě budou následovat skřeti.“

„Hlavně... neponižuj... ji...“

Nastal ten čas – čas pro modlitbu a pak dám pokyn k útoku.

„Innosi, sílo spravedlnosti a dobra,

původe všeho,

rozžhni oheň v mé hrudi a přijmi pokoru,

neb bez ní mám jen dým.“

Zatímco představitelé klanů byli na cestě do naší vesnice, já kráčet ke klášteru pro požehnání od Innose. Cesta byla stále lemována mrtvolami skřetů, krev ze sněhu ještě nezmizela. Zdi kláštera byly poničené, avšak prapory s Innosovým ohněm na nich vlály hrdě. Se zástupem pohubkých noviců mě tam přivítal mág Milten. Jak se zdálo, nebyl starší než já.

„Vítám vás, náčelníku Viktore. Přeji si, aby váš příchod byl znamením nové éry Nordmaru i lidstva.“

„Věřím, že bude,“ ujistil jsem ho pevně. „Přišel jsem proto pro požehnání našeho pána.“

„Kaple je již připravena, pojd'te prosím se mnou...“

„Nehodlám jít do kaple. Chci do Jeskyně osvětlení.“

„Ale...! Snad byste nečekal, že...?“

„Doved'te mě tam,“ přikázal jsem Miltenovi. Cukal se nevolí, ale poslechl. Vyšli jsme schody z ledu a pokračovali dále po hrubě jeskynní cestě.

„Náčelníku Viktore... jste si jistý... že...?“ Milten při cestě vzhůru namáhavě vydechoval, nestačil mému tempu chůze. „Mohlo by to být... rouhání! Náš pán... Innos... se v té jeskyni zjevil jen jednou... a to před dlouhou... dobou!“

Vešli jsme do obrovského bílého jeskynního prostoru, na jehož konci stála monumentální Innosova socha. Mezi chodidly jí stál oltář, cestu k němu lemovaly dvě řady o šesti obsidiánových sloupcích. Shora trčely obrovité rampouchy.

„Zůstaňte zde. Dále to zvládnou sám,“ pokynul jsem Miltenovi.

„Ale... obřad musí vykonat mág, představitel církve...!“

Zakroutil jsem hlavou a dál se mladým mágem nezabýval. Vykročil jsem vstříc oltáři: ve vší své hrdosti jsem očekával, že se mi můj bůh zjeví. Byl jsem nejmladším náčelníkem klanu v historii a pod mým vedením se mělo uskutečnit osvobození Nordmaru. Prošel jsem kolem první dvojice obsidiánových sloupků a hned na nich z ničeho vzplanul oheň. Na dalších taky.

A pak znova a znova. Poklekl jsem před oltář a zvolal: „Innosi, pane ohně, světla a spravedlnosti! Tvůj hrdý služebník přišel žádat o požehnání!“

Soše na oltáři vzplanuly oči a najednou jsem se ocitl v ohnivé kouli – ale plameny mi nijak neubližovaly: cítil jsem teplo, ale žádnou bolest. Neviděl jsem víc, než zlatý oheň a rudě planoucí Innosovy oči. A pak jsem uslyšel hlas Boží.

„Nordmar sílí a s ním i tvá hrdost. Nastal čas, aby skřeti poznali *můj* hněv. *Tobě* ale hněv nepřísluší, válečníku. K vítězství ti bude třeba pokory. K vítězství ti dávám požehnání svatým ohněm. Dávám ti požehnání, abys byl tím, kdo vítězství ponese. Ale vítězství je těžké břímě.

Vrať se nyní do svého klanu. Všichni vůdcové Nordmaru tam na tebe již čekají!“

Ohnivá koule se rozplynula. Otočil jsem se zpět do jeskyně – zsedla a celá byla mokrá; a také zmizely obrovské rampouchy – roztály v žáru ohně. Milten stál v úžasu, nevěřil svým očím. Celý mokrý, vypadal jak zmoklá slepice. Opojený Zjevením jsem na něj zakrákal: „No mazej se usušit! Jinak tu nastydeš – s tím to tvé magické a církevní vzdělání prostě nepohne. Ostatně... jako i s jinými věcmi.“

Zahájil jsem útok. Vyskočil jsem z křoví na okraj propasti s výkřikem: „ZA NORDMAR!“ a mí válečníci se přidali. Sypali jsme na spící skřety v rokli jeden šíp za druhým v doprovodu hrubých nadávek. Zespod nám odpovídaly výkřiky umírajících a výbuchy Vibaldových šípů. Svrhli jsme do propasti balvan – padl na strom a zlomil jej v půli – a rozmáčkl jeden ze skřetích stanů. Skřeti dole zmatkovali, ani netušili, odkud útok přichází, pobíhali sem a tam. Někteří pochopili a zkusili na nás mířit svými kušemi – marně, ani jeden z nich nedostřelil.

„Pokračujte!“ povzbuzoval jsem válečníky. „Za svobodu!“ Ryčeli jsme, jak nám náš zmražený dech jen dovolil, dokud skřeti v rokli nepochopili, že se musí schovat do tunelů. Teprve potom se opět rozhostil ledový klid nordmaru. Z rokle stoupá dým, válečníci tiše oddychují, usmívají se: spokojeně i trpce.

A já jdu hledat Leifa. Mnoho času nezbývá.

Má osudová porážka přišla ve chvíli, kdy jsem čekal své největší životní vítězství.

Vrátil jsem se z kláštera za tmy, ale cestu jako by mi za hlavou osvětlovala svatozář. Sivert, strážce vstupu do naší vesnice mi oznámil, že Grim, náčelník Vlčího klanu, a Tjalf, náčelník Klanu Kladiva, mě již se svými nejbližšími pobočníky očekávají ve srubu. Vyzval jsem rovnou na nimi.

Před srubem stál jižan a tvářil se netrpělivě: „Kde jsi celou tu dobu? Nemám času nazbyt!“

„Nebudeme ztrácet ani vteřinu, pojďme,“ odpověděl jsem mu, aniž bych se zastavil v chůzi. Sám jsem se nechtěl zdržovat – po jednání mě čekala první noc s Idou.

„Pamatuješ si plán?“ ptal se mě.

„Ovšemže.“

Příslušníci klanů mě vítali s blahopřáními, ale také vyjadřovali také smutek nad smrtí Kertha. Jižan je necitlivě popoháněl, což mi celkem vyhovovalo. Postavil jsem se před trůn, zdvižením ruky si vyžádal klid a začal hovořit:

„Mí bratři Nordmařané! Vždy jsme byli silnými válečníky, skvělými lovci a nejlepšími kováři na světě. Nikdy se ovšem nestalo, abychom nebyli svobodným lidem – až nedávno naši zem obsadili skřeti a rozzuřili naše předky. Přišel den, kdy začíná náprava této křivdy!

Předci již byli uklidněni – mocný válečník z jihu získal jejich moc opět na naši stranu. Společně s ním vypracoval Kerth plán na osvobození naší země a Innos sám mi požehnal a slíbil, že tento plán dojde šťastného naplnění. Už přítomnost vás, velkých vůdců velkých klanů a přísaha mágů, že nám pomohou jsou toho dobrým znamením.“

Naslouchali každému mému slovu, ale já necítil ani trošku strachu z jejich pohledů. Chvilí jsem se odmlčel a pak sebejistě pokračoval.

„Skřetí moc má dnes v Nordmaru dvě centra. Jedním je okupovaný důl Klanu Kladiva, druhým je okolí věže Xardase nekromanta. Pokud tato dvě centra pokoříme, zlomíme moc skřetů nad Nordmarem. V první fázi plánu ale obsadí bojovníci Vlčího klanu všechny průsmyky vedoucí do Myrtany – jednak to k nim mají nejbližší, jednak jejich vlci budou moci nejlépe stíhat všechny skřety, kteří budou chtít utéct do Myrtany, aby dělali potíže nadále tam, nebo dokonce chtěli z jihu přivolat pomoc.“

„Zajatce bereme?“ zeptal se Kaelin.

„Ne. Nezasluhují si to.“ Lovec skřetů se po mé odpovědi pousmál.

„Může být,“ souhlasil Grim z Vlčího klanu. „Co severní průsmyky? Povraždíme ty bestie i tam?“

„Ne,“ odmítl jsem já. „Nepřeji skřetům nic dobrého, ale tolik sil nemáme. Ať se klidně vrátí do své staré vlasti. Ať si tam klidně umrznou!“

„Jak ale chcete získat zpět náš důl? Vstup z naší vesnice je chráněn nejsilnějšími skřetími válečníky a spodní vchod střeží celé vojsko!“ naléhal Tjalf z Klanu Kladiva.

„Ano – jsme na to připraveni. Taktika, kterou použijeme, vzešla z hlavy vašeho velitele bojovníků Reta. Místo aby došlo k bitvě dvou velkých vojsk u kteréhokoli vchodu, vyšleme malou jednotku, která bude odspodu odstraňovat jednu skupinku skřetů po druhé, zatímco přímo z klanové vesnice bojovníci tvrdě zatlačí.“

„Taková skupinka nikdy neporazí to vojsko dole,“ namítl mi Thorald.

„Ne pokud tam to vojsko nebude – a my máme plán, jak vojsko vylákat. Tunely dolu vedou do velkého údolí: spíše rokle. V ní je veliký tábor skřetů. Když pošleme skupinu lovců na vrch té rokle, aby na ně zaútočila, vojsko nebude mít na výběr než jít tu skupinu zlikvidovat. A mezi tím bude moci jednotka proniknout do dolu – a to je klíčové.“

„Ale... to ta skupina lovců bude rozcupována,“ šeptl Grim.

„Ano, bude,“ souhlasil jsem. „Ale ručím za to, že žádná další bojová skupina, kterou sestavíme, rozcupována nebude. A tito lovci odvedou dobrý boj.“

Zasedání mlčelo – to bylo rozhodující. Nikdo neprotestoval, napětí bylo silné. Viděl jsem, že s plánem souhlasí, ale...

„Kdo povede tu skupinu lovců?“ vyřkl Kalan onu otázku.

„Ještě nejsem rozhodnutý, řeknu vám ráno.“

„A Xardas?“ zeptal se Frithjof.

„S Xardasem bych si to rád vyřídil sám,“ odpověděl rázně jižan. „Nepotřebuji mnoho bojovníků, abych se vypořádal se skřetími tábory na cestě k jeho věži. Postačí mi dva nejlepší válečníci z každého klanu, mág Milten – a k němu ještě jeden kouzelník. Více nechci: poženeme skřety na jih, buďte na ně připravení.“

Zbývající vojenské jednotky pak roztříští skřetí vojenské tábory nebo zlikvidují skřetí patroly zmatené našimi zásahy všude jinde.“

Frithjof přikývl.

„Přátelé, vidím ve vašich očích odhodlání,“ oslovil jsem přítomné, „ale také zvědavost, jakou mají před bitvou jen Nordmařané. Náš plán nemůže selhat – máme moc Předků, ba co více: máme moc Innosovu. Souhlasíte-li s naším plánem, pozvedněte nyní se mnou číše!“

Jen jsem domluvil, pozvedli Nordmařané své poháry – bez patosu, s věrností a rozhodností. I následující hostina se nesla v poklidnějším duchu: méně se pilo – a namísto toho se vymýšlely nejlepší bojové formace. I já jsem byl klidný – jakkoliv jsem se na jednání hnál, nijak jsem po něm do Idina srubu nespěchal. Těšil jsem se, že po tak dlouhém čekání dojde moje láska naplnění, ale měl jsem z toho také zvláštní strach.

Do srubu k dívce, která již měla být mou, jsem vyrazil až pozdě v noci. Našel jsem ji na loži, přikrytou bílou vlčí kožešinou. Spala, něžně oddychovala. Jemně jsem z ní kožešinu stáhl: byla nahá, očekávala mě. Přejel jsem jí po šíji prstem ještě promrzlým z venku. Naskočila jí husí kůže, zavrtěla se a otevřela oči.

„Odpusť lásko, že jsi na mě musela čekat. Je válka a žádala si moji plnou pozornost.“

Mlčela, jen na mě hleděla. Usmál jsem se a políbil ji, lehce pohnula rty. Pohlédl jsem na ni, stále mlčela. Zavřel jsem oči a políbil ji ještě. A pak znova a znova. Pootevřel jsem víčka a uviděl, že její oči jsou dokořán! Začal jsem jí raději líbat mezi prsy, přitiskl jsem ret na její bradavku – vystoupila a ztvrdla. I já už jsem byl pevný, pokračoval jsem níže. Naznačil jsem jí rukama, aby roztáhla nohy. Uposlechla. Na černém ochlupení její vagíny uvízlo několik bílých vlčích chloupků: chtěl jsem k tomu něco říct, ale nakonec jsem je jen beze slov vybral. Její pohlaví bylo studené a suché.

„Svlékni mě,“ řekl jsem jí a ona mi začala poslušně rozepínat řemínky na kožichu. Já jsem zatím přejížděl prstem přes ohyby na jejím těle. Už i já byl svlečený, ona se vedle mě posadila, ale neopřela si hlavu o mé rameno, neudělala nic. Položil jsem ji na sebe sám, seděli jsme takhle chvíli a beze slova koukali do vyhasínajícího ohně.

„Měl bych přiložit,“ řekl jsem a položil ji na lůžko. Vhodil jsem několik polínek do ohniště a vrátil se k ní. Začal jsem jí hladit prsa a sjel jsem i k vagíně. Když mi po mojí námaze opět ztvrdl úd, vzal jsem jí ruku a položil ji na něj. Pomalu začala přejíždět rukou předkožku, víc se nedělo.

„Otoč se,“ přikázal jsem jí. Poslušně si lehla na břicho. „Na kolena!“ Pokrčila nohy, ale nevystřčila vagínu, tak jsem ji vespod chytil a přitáhl k sobě. Vnikl jsem do ní. Dovnitř a ven, dovnitř ven, a ještě a pak znova a znova.

„Tak se hýbej trochu!“ zavrčel jsem. Ona se lehce zakroutila a pak zase přestala. „Víc!“ zařval jsem. Vysunul jsem se, popadl ji za ruku a převrátil jsem ji. Výraz v jejím obličeji byl prázdný.

„Netvař se na mě takhle!“ štěkl jsem na ni a vrazil se do ní. Zasunoval jsem a vysunoval. Znova a znova. Byla vlhká, ale výraz v jejím obličeji pořád nijaký. „Říkal jsem netvař se takhle!“ zařval jsem a vlepil jí facku. Jen jí to pootočilo hlavu nic víc, chytil jsem ji za vlasy a táhl jí, odhalil jí krk, hryzl ji do něj, ale ona nehnula jediným svalem v obličeji.

„Tak se vzruš už! Máš v sobě náčelníka, ty náno! Dělej něco!“ křičel jsem na ni. Nedělala nic, tak jsem jí flákl. A znova a znova. „Dělej!“

A ona pořád nic, jen ležela, od rtu jí stékal pramínek krve, nechala se projíždět. Ucítel jsem, že už měknu.

„Co seš, když nepřijmeš náčelníka Klanu Ohně!? Nějaká jižanka! Ty nejsi Nordmařanka!“ vplivl jsem na ni, a ještě ji uhodil. Najednou zasyčela a zakroutila se. Zase jsem zasouval, zase to šlo a tuhnul jsem, málem jsem si nevšiml, že k pramínku krve u rtu se přidaly dva praménky slz. Zasténala. Konečně, pomyslel jsem si a zrychlil jsem tempo. Ona začala křičet. Ano! Dostal jsem se do toho, vyhrál jsem, to jsem si říkal. Ale pak zkrouceným hlasem zažadonila: „Jdi ven, prosím!“

„Ne! Já nechci!“ odmítl jsem a zrychlil. Ona ale zavřískla bolestí.

„To bolí, to bolí! Jdi ven, ven, VEN!“

„NE!“

Začala do mě bušit, drápala mě a snažila se vymanit. Brečela, ale já ji nechtěl pustit.

„Tak už mě pusť! Pochop, že nikdy nebudu tvoje!“ To řekla, a to mě vyděsilo, že jsem se zastavil a ona se vyvlékla. Hned sahala po kožešině, aby se do ní skryla, ale já ji zastavil a pokusil do ní znovu vsunout. Bránila se, ale to nebyl problém. Problém byl, že její vagína, jakkoliv vlhká, se uzavřela a nevpustila mě dovnitř. Pochopil jsem, že je konec a vzdal svoje snahy. Cítil jsem, jako bych něco rozbil, udělal něco nepoužitelným. Jako bych natáhl tětivu luku a on praskl.

Pohlédl jsem na ni a poprvé spatřil něco v jejím obličeji. Nenávist.

„Ty povedeš lovce u rokli,“ přikázala mi. Byla pravou Nordmařankou, s Baldarovou krví v žilách.

„Už slyším skřety, Leife. Udělej, co říkám. Pověz klanům, kolik v rokli se nám jich podařilo zabít – ať naše činy zůstanou známy.“

„Nepůjdu. Nepřipravíš mě znovu o mou hrdost!“

„Leife – v klanu na tebe čeká Ida. Je tvoje, moje nebyla nikdy. Odejdi, neumírej zbytečně, jinak tě k tomu donutím.“

Hledí mi chvíli do obličeje, ale pak se otáčí a běží k vesnici klanu. Dívám za ním, pak se kouknu na druhou stranu. Skřetí vojsko se už blíží.

„FORMACE!“ křičím a válečníci se semknou kolem mě. Již brzy vsákne sníh naši krev.

Všechna má vítězství se obrátila v prohru. Vítězil jsem nad svými přáteli. Pohrdáním a ponižováním. Oni to nevraceli, oni měli úctu. Nakonec mě srazí mí nepřátelé, kteří nemají špetku úcty, zrovna jako jsem neměl já. Ale má porážka přinese Nordmaru vítězství. Už jsem pokorný, už cítím ono břímě.

„Tak pojdte, skřeti! Přijďte si sem pro své vítězství! Ale i vás odsoudí vítězství k nejhorší porážce!“